

LIBRIS

We know
books

Mia Sheridan

Legământul lui
Grayson

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

Grayson's Vow
Mia Sheridan
Copyright © 2015 Mia Sheridan

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Legământul lui Grayson
Mia Sheridan

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHERIDAN, MIA
Legământul lui Sheridan / Mia Sheridan;
trad. din limba engleză: Andreea Șeler –
București: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9407-2
I. Șeler Andreea (trad.)
821.111

Balanță

*Chiar și o viață fericită nu poate fi lipsită de o anume
întunecime, iar fericirea și-ar pierde valoarea dacă nu ar fi
contrabalansată de tristețe.*

CARL JUNG

Capitolul 1

Nu-ți face griji, iubirea mea, universul mereu echilibrează balanța. Acționează în feluri misterioase, dar mereu juste.

Isabelle MacAleese, *Gram*

KIRA

Într-o serie lungă de zile proaste, asta era chiar în capul listei. Și nu era decât 9.00 dimineța. Am coborât din mașină și am tras adânc în piept aerul parfumat de vară târzie, pornind spre Banca de economii Napa Valley. Dimineța înăbușitoare sclișea în jurul meu, iar parfumul dulce al iasomiei îmi tachina simțurile. Am deschis ușa de sticlă a băncii cu un suspin. Frumusețea aceea pașnică îmi părea cumva nepotrivită – starea mea mohorâtă era în contrast cu ziua caldă și însorită. O idee arogantă, mi-am dat seama. Ca și cum vremea ar trebui să se pună de acord cu starea *mea*.

– Pot să vă ajut cu ceva? mi s-a adresat o brunetă veselă când m-am apropiat de ghișeu ei.

– Da, am răspuns, scoțând actul de identitate și un livret de economii vechi din poșetă. Vreau să închid contul ăsta. Le-am împins pe amândouă către casieră, cu colțul livretului îndoit, pentru a lăsa la vedere numerele pe care chiar bunica le scrisese, când îmi arătase cum să țin socoteala depunerilor noastre. Inima mi s-a contractat,

dar m-am forțat să așez un zâmbet vesel când fata a luat livretul, l-a deschis și a început să introducă numărul de cont.

Mintea mi s-a dus la ziua în care deschisese contul. Aveam zece ani, iar bunica mă adusese aici, unde depusesem cu mândrie cei 50 de dolari pe care mi-i dăduse pentru că o ajutasem cu munca din curte pe toată perioada verii. De-a lungul anilor, tot venisem la banca aceasta cât stătusem la ea, în Napa. Ea mă învățase adevărata valoare a banilor – că erau făcuți să fie împărțiți și folosiți pentru a-i ajuta pe cei din jur, dar și că reprezentau un fel de libertate. Faptul că în momentul acela nu aveam bani, nici cine știe ce posibilități, iar tot ce avusesem pe numele meu înghesuisem în portbagajul mașinii arăta clar cât de multă dreptate avusese. Eram oricum, numai liberă nu.

– 2047 de dolari și 16 cenți, decretă casiera, ridicând ochii la mine.

Am dat afirmativ din cap. Era chiar un pic mai mult decât sperasem. Bine. Asta era bine. Aveam nevoie de toți, până la ultimul cent. Expirând profund și încet, mi-am împreunat mâinile pe marginea ghișeului și am așteptat cât ea număra banii.

De cum am pus banii în siguranță, în poșetă, și contul fusese închis, i-am urat o zi bună casierei și i-am întors spatele, să ies din agenție, oprindu-mă la dozatorul de apă. Când apa rece mi-a atins buzele, dinspre biroul aflat chiar după colț am auzit vag:

– Grayson Hawthorn, încântat de cunoștință!

Am încremenit, după care m-am ridicat încet, ștergându-mi apa de pe buza inferioară cu degetul. Grayson Hawthorn... *Grayson Hawthorn*? Știam numele acela, îmi aduceam aminte sonoritatea sa puternică, felul cum îl repetasem în șoaptă doar pentru mine, ca să-l aud rostit de propriile buze, în ziua aceea, în biroul tatei. Mintea mi s-a dus la privirea fugară aruncată spre dosarul pe care tata îl închisese cu grijă când am pus tava cu cafea pe biroul lui. Oare era posibil să fie vorba de *același* Grayson Hawthorn?

Furișând o privire pe după colț, n-am văzut decât o ușă închisă, cu jaluzeaua trasă peste geamul încastrat în ea. Am pornit în direcția respectivă, îndreptându-mă către toaleta aflată față în față cu biroul unde se afla Grayson Hawthorn.

De cum am intrat în toaletă, am încuiat ușa și m-am sprijinit de perete. Nici măcar nu știusem că Grayson Hawthorn locuia în Napa. Procesul lui avusese loc în San Francisco, deci asta însemna că acolo fusese comisă infracțiunea – nu că aș fi știut despre ce infracțiune ar fi putut fi vorba, doar că tata se interesase de ea pentru scurt timp... Mi-am mușcat buza, uitându-mă lung la propria imagine din oglinda de deasupra chiuvetei în timp ce mă spălam pe mâini.

Am deschis ușa silențios și am rămas pe loc, încercând în zadar să trag cu urechea la conversația care se desfășura în camera aflată de cealaltă parte a holului, dar, din nou, nu puteam auzi decât niște voci neclare. Dintr-odată, am auzit ușa deschizându-se și am aruncat o privire afară pentru a da cu ochii de un alt bărbat în costum, cel mai probabil un director de bancă, care tocmai intra în birou. A tras ușa după el, dar broasca nu a scos declicul specific închiderii și am descoperit că rămăsese foarte, foarte puțin întredeschisă, permițându-mi să ascult câteva cuvinte din prezentările făcute. Din nou, am rămas încremenită în dreptul ușii crăpate a băii, încercând să trag cu urechea.

„Zău așa, Kira, ești rușinos de băgăcioasă!“ Le violezi intimitatea. Și, mai rău de atât, totul era oarecum gratuit. „Serios acum, ce e cu tine?“ M-am tras mai aproape de ușa crăpată. Aveam de gând să omit acest moment nu atât de strălucit din ilustrele mele memorii. Nimeni nu trebuia să afle de el, cu excepția mea.

Câteva cuvinte pluteau către mine:

– Îmi pare rău... infractor... nu pot să dau... banca asta... din păcate...

Infractor? Trebuia să fie Grayson Hawthorn care credeam eu că este. Ce coincidență ciudată, ivită din senin! Nu știam mai nimic despre el. Tot ce știam, de fapt, erau numele lui, faptul că fusese acuzat de o infracțiune și că tatăl meu fusese implicat, folosindu-l drept pion într-unul dintre jocurile lui. Eu și Grayson Hawthorn aveam acest lucru în comun. Nu că era prea probabil ca tata să-și aducă aminte de numele unui anumit bărbat, când el zdrobea destine atât de frecvent și cu atât de puține remușcări mai apoi. În fine, de ce stăteam eu acum într-o baie, încercând să trag cu urechea la o discuție confidențială? Nu știam sigur, doar că excesul de curiozitate

era unul dintre defectele mele recunoscute. Am tras aer adânc în piept și am dat să deschid ușa băii, ca să pot ieși, când am auzit scrâșnet de picioare de scaun pe podea și m-am oprit. Cuvintele care răzbătura de peste hol fură mai clare acum, că probabil deschiseseră ușa mai larg.

– Îmi pare rău că nu vă pot aproba împrumutul, domnule Hawthorn. Vocea de bărbat care se auzi părea plină de regret. Dacă ați fi avut proprietăți de o valoare mai mare...

Un alt glas, am presupus că al lui Grayson, îl întrerupse pe celălalt:

– Înțeleg. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Gellar.

Am văzut fugitiv o siluetă masculină înaltă, cu păr brunet și un costum gri și m-am tras înapoi în toaletă, închizând din nou ușa cu un declic, m-am spălat pe mâini iar ca să mai trag de timp, după care am plecat din încăperea aceea mică. În trecere, am aruncat o privire către biroul în care fusese Grayson Hawthorn și am dat cu ochii de un bărbat care stătea la masa de lucru, îmbrăcat la costum și cravată, cu atenția concentrată la ceva ce scria. Însemna că cel în costum gri era Grayson Hawthorn și, din câte se părea, plecase din bancă.

Am ieșit din nou în ziua însorită de vară și m-am urcat în mașină, pe care o parcasem chiar un pic mai încolo, pe stradă. Am stat așa câteva clipe bune, pur și simplu uitându-mă prin parbriz, la zona de centru: marchize elegante, îngrijite, care împodobeau fațada magazinelor, și vase mari cu flori viu colorate, care decorau trotuarele. Mi-era tare drag orașul ăsta. Fusese locul unde locuia bunică mea, unde-mi petreceam verile, în casa ei mică, cu verandă generoasă, de pe Seminary Street. Oriunde mă uitam, o vedeam pe ea, îi auzeam glasul, îi simțeam energia caldă și vie. „Poate că azi e o zi foarte proastă, dar mâine s-ar putea să fie cea mai bună zi din viața ta. Trebuie doar să reziști până ajungi la ziua aceea“, îi plăcea bunicii să zică.

Am tras aer adânc în piept, făcând tot posibilul să-mi alung sentimentul de singurătate. „Ah, bunico, dacă ai fi aici... M-ai lua în brațe și mi-ai spune că totul o să fie bine. Și, pentru că venea de la tine, aș fi crezut fiecare cuvîntel.“

Închizând încet ochii și sprijinindu-mă de tetieră, am spus în șoaptă:

– Ajută-mă, bunico! Am nevoie de tine. Dă-mi un semn! Spune-mi ce să fac... Ah, te rog...

Lacrimile pe care le ținusem la distanță atât de mult îmi ardeau pleoapele, amenințând să se reverse.

Am deschis ochii, iar o mișcare în oglinda laterală din dreapta mi-a atras atenția imediat. Când am întors capul, am zărit un bărbat înalt, bine clădit, într-un costum gri... Grayson Hawthorn. Am tresărit ușor, cu respirația oprindu-mi-se o secundă. Stătea rezemat de peretele clădirii aflate chiar în spatele mașinii mele, în locul perfect ca să pot să îl văd clar fără să mă mișc. M-am afundat în scaun doar un pic, lăsându-mă ușor pe spate și întorcând capul doar cât să pot să îl studiez.

Stătea cu capul pe spate, ca și mine, rezemat de peretele clădirii din spatele lui, avea ochii închiși și o expresie chinuită. Și, o, Doamne, era... uluitor. Avea trăsăturile frumos cizelate ale unui cavaler din povești, cu un păr care era aproape negru și doar un pic prea lung, astfel că se ondula peste gulerul cămășii. Dar buzele îi erau trăsătura extraordinară – pline și senzuale, într-un mod care-mi făcea ochii să vrea să se întoarcă la ele mereu și mereu. Am îngustat din pleoape, încercând să asimilez fiecare detaliu al feței lui, de la distanța redusă de la care îl studiam, înainte ca privirea să îmi coboare de-a lungul trupului său înalt. Corpul îi era pe măsura trăsăturilor masculine și întunecate – musculos și grațios, cu umerii lați și talia îngustă.

„Ah, Kira! Nu prea ai timp să te holbezi la infractori frumoși pe stradă. Problemele tale sunt doar un pic mai urgente. Nu ai un acoperiș deasupra capului și, hai să fim sinceri, ești disperată. Dacă vrei să te concentrezi la ceva, e cazul să te concentrezi la asta.“

Îmi tot mușcam buza de jos, incapabilă să-mi smulg ochii de la el. De ce se făcuse vinovat, până la urmă, m-am întrebat din nou. Am încercat să mă uit în altă parte, dar ceva din persoana lui mă tot trăgea înapoi. Și nu doar frumusețea lui masculină izbitoare îmi făcea ochii să rămână ațintiți asupra lui. Ceva din expresia lui

mi se părea cunoscut. Trăsăturile lui reflectau ce simțeam eu în momentele acelea.

„Dacă ați fi avut proprietăți de o valoare mai mare...”

– Și tu ești disperat, Grayson Hawthorn? mi-am murmurat în barbă.

„De ce?”

Sub ochii mei, și-a îndreptat capul și a început să-și maseze tâmpla, uitându-se în jur. O femeie a apărut pe stradă, întorcându-se când a trecut de el, mișcându-și capul în sus și-n jos, pentru a-i admira corpul. El nu a părut să o observe și, din fericire pentru ea, femeia s-a întors și a privit înainte fix la timp pentru a rata la milimetru ciocnirea de un stâlp de lumină. Am chicotit ușor, amuzată. Grayson stătea drept, privind din nou undeva în depărtare. În timp ce-l priveam, un bărbat care evident era fără adăpost s-a apropiat de locul unde stătea, întinzându-și pălăria către trecători. Toți treceau rapid pe lângă el, ferindu-și ochii, stânjeniți. Când a dat să îl abordeze pe Grayson, am strâns din buze. „Îmi pare rău, moșnege, dar mie, una, mi se pare că cel de la care vrei să ceri e și el tare strâmtorat.” Și totuși, spre surprinderea mea, când bărbatul s-a apropiat ezitant de Grayson, acesta a băgat mâna în buzunar, a șovăit doar o clipă și a scos bancnotele din interior. Nu aveam cum să disting clar de unde stăteau, dar când am văzut fugitiv căptușeala închisă a portofelului, am fost aproape sigură că îl golise pentru a-i da bani bătrânului. A dat o dată din cap către bărbatul care îi mulțumea cu însuflețire, după care a mai rămas pe loc doar o clipă, privindu-l cum se îndepărta. Apoi a pornit și el în cealaltă direcție, dând colțul și făcându-se nevăzut.

„Fii atentă la ce fac oamenii când cred că nu îi vede nimeni, draguțo! Așa o să-ți dai seama cum sunt cu adevărat.”

Cuvintele bunicii îmi pluteau prin minte ca și cum tocmai le rostise de undeva chiar de lângă mașină. Soneria ascuțită a telefonului mobil m-a făcut să tresar și am scos un suspin slab, înșfăcând poșeta de pe scaunul din dreapta pentru a băjbăi prin ea, după telefon.

Kimberly.

– Salut, am spus în șoaptă.

O secundă de tăcere.

– Kira? De ce vorbești în șoaptă?

Și ea vorbea tot în șoaptă.

Mi-am dres vocea și m-am sprijinit de spătarul scaunului.

– Scuze, m-a speriat soneria telefonului. Stau în mașină, în Napa.

– Ai putut să lichidezi contul?

– Da. Aveam vreo 2 000 de dolari în el.

– Ei, ce veste grozavă! Măcar e ceva, nu?

Am scos un oftat.

– Da. O să mă ajute să mă descurc un pic.

I-am auzit pe băieții lui Kimberly râzând pe fundal, iar ea le-a spus să tacă, punând palma peste microfonul receptorului și adresându-li-se în spaniolă înainte de a se întoarce la mine și a-mi zice:

– Ai mereu un loc pe canapeaua de aici, dacă-l vrei.

– Știu. Mulțumesc, Kimmy.

Nu puteam să-i fac una ca asta celei mai bune prietene pe care o aveam pe lume, totuși. Ea și soțul ei, Andy, stăteau înghesuiți într-un apartament mititel din San Francisco împreună cu băieții lor gemeni de patru ani. Kimberly rămăsese însărcinată la 18 ani și apoi primise vestea șocantă că urma să nască gemeni. Ea și Andy sfidaseră statisticile până acum, dar nu le fusese deloc ușor. Doar asta le mai lipsea, ca o prietenă fără adăpost să doarmă pe canapeaua lor și să aducă și alte tensiuni în familia lor.

„Fără adăpost. Eram fără adăpost.”

Am tras aer adânc în piept.

– O să-mi pun la punct un plan de acțiune, totuși, am zis, mușcându-mi buza, un sentiment de hotărâre luându-i locul celui de deznădejde care mă chinase toată dimineața. Chipul lui Grayson Hawthorn mi-a străfulgerat iute prin minte. Kimmy, tu simți vreodată că... ai o cale anume de urmat? Adică... o traiectorie clară ca lumina zilei?

O clipă, Kimberly nu a spus nimic.

– O, nu... Nu! Știu tonul ăla al tău. Înseamnă că ticluiești un plan pe care o să încerc – probabil în zadar – să te fac să îl abandonezi. Doar nu te gândești să dai anunț pe internet, să-ți cauți un soț, nu? Pentru că...

– Nu, am întrerupt-o, cel puțin nu chiar asta.

Kimberly a scos un geamăt exasperat.

– Ți-a venit încă una din ideile alea impulsive și Foarte Proaste, nu-i așa? Una complet absurdă și, cel mai probabil, periculoasă.

Fără să vreau, am schițat un zâmbet.

– Ei, hai, ideile alea pe care tu mereu le numești a fi Foarte Proaste sunt rareori absurde și foarte rar periculoase.

– Îți aduci aminte când aveai de gând să lansezi pe piață masca ta de față complet naturală, făcută din ierburi din grădina ta?

Am surâs, dându-mi seama de strategia ei.

– A, aia? Aproape că pusesem la punct formula. Lucru complet realizabil, de fapt. Dacă subiectul experimentului meu n-ar fi...

– Mi-ai înverzit fața. Nu și-a revenit o săptămână întreagă. Fix în săptămâna în care trebuia să facem poze pentru albumul școlar.

Am râs ușor.

– Bine, bine, aia n-a mers așa bine, dar aveam zece ani.

– Când ne-am strecurat pe furiș din casă când aveam 16 ani ca să mergem la petrecerea lui Carson Scott...

– Ceea ce ar fi mers dacă... am dat eu să mă apăr.

– Au trebuit să vină pompierii să mă dea jos de pe acoperișul casei tale.

– Mereu ai fost o lașă.

Am zâmbit larg.

– Dar atunci când ai venit acasă de la colegiu în vacanța de vară și ai organizat cina aia cu tematică asiatică, la care a trebuit să ne îmbrăcăm cu toții în kimonouri și aproape că ne-ai omorât pe toți?

– O eroare de ingrediente. De unde să știu eu că trebuie să faci un curs special pentru a prepara peștele ăla? În fine, asta a fost acum 1000 de ani.

– Asta a fost acum doi ani.

Încerca să se prefacă serioasă, dar îmi puteam da seama după tonul ei că zâmbea.

Acum deja râdeam de-a dreptul.

– Bine, bine, ți-ai demonstrat poziția, deșteapto! Și, în ciuda tuturor acestor peripeții, tu tot mă iubești.

– Da. Oftă. Nu pot să nu. Ești complet adorabilă.

– Ei, asta cred că e discutabil.

– Nu, m-a contrazis ea ferm, nu e. Tatăl tău e un măgar, dar deja știi ce părere am despre asta. Și, dragă, trebuie să vorbești despre ce s-a întâmplat. A trecut un an. Știu că de-abia te-ai întors, dar trebuie...

Mi-am mușcat buza și am clătinat din cap, deși ea nu avea cum să vadă asta de la celălalt capăt al legăturii telefonice.

– Nu încă, am întrerupt-o vorbind încetișor. Și mulțumesc că m-ai făcut să râd câteva clipe. Dar, vorbesc serios, Kim, sunt într-o încurcătură mare acum. Poate că o Idee Foarte Proastă e exact de ce am nevoie.

N-am putut să-mi reprim un ușor tremur al vocii la finalul propoziției. Kimberly mereu mă înveselea, dar adevărul era că eram speriată.

– Știi, Kira, rosti Kimberly blând, cu înțelegere în glas. Și, din păcate, dacă ești hotărâtă să nu profiți de nici una dintre cunoștințele de afaceri ale tatălui tău, s-ar putea să fie nevoie să-ți iei o slujbă de chelneriță până îți dai seama ce-o să faci mai departe.

Am oftat.

– Poate, dar chiar ai vrea să mă știi în apropierea unui loc unde se face de mâncare?

– Da, ai mare dreptate. Am sesizat un alt zâmbet în vocea ei. Orice-ai hotărî, o să fim mereu împreună, Pisi Kira și Pisi Kimmy, da? Pentru totdeauna. Suntem o echipă, mi-a spus, făcând referire la numele formației pe care îl inventasem eu la 12 ani, când ticluisem planul de a cânta la colț de stradă, ca să facem bani de cheltuială. Văzusem o reclamă cu copii africani care nu aveau suficientă mâncare, iar tata nu voise să îmi dea banii necesari ca să îl susțin financiar pe unul dintre ei. Într-un final, fusesem prinse ieșind pe furiș din casă în „costumele” extrem de nepotrivite pe care eu le făcusem din hârtie glasată și bandă adezivă. Tata m-a